

Ἐκ Κερκύρας: Ἡ συζύγ. τοῦ δυσήνου Φαρσινῶ, με ἐλιπίδας χάριτος. Ὁ ἄρμ. τῆς εἶπε καθ' ὄψιν 5 μπένε!! Ὁ Γεν. κ. Ἄστυν: περιπατεῖ με τὸ φανάρι νὰ εὔρη δέμιον, τέλος ἀν δὲν τὸν εὔρη ἀδεταί ὅτι... ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύομεν. — Ἐγχ. Συμβ: Ἡ Κυβερ. πλειοψ. συνδιελλάχθη μετὰ τῶν Ῥιζοφιδιανῶν, καὶ ἔσονται ἀπὸ τοῦδε συμφ. εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνωσι τίποτε. — Διημοογέροντες: Κυβερνητίζοντες Κυβερνητίζόντων, παντοῦ Κυβερνητίζοντες! — Τοπ. Ἄστυν: Οὐκ ἐξ αὐτῆν

καθεύδειν τὸ περί' Ἄγγρον. ζήτημα! — Ὁ ἄτρον: ἴδεται ὅτι θέλει λάβει τὴν ἐργολαβιανὸν Καρχαγιόζη, ὅποια εὐκαιρία ἐξοικονομήσῃς διὰ τοῦς μεριδοῦχους! — Ἐλλήνισαν ἡσπτανήσια κ. ἀ. Ἀναγώρῃσεν ἐνταῦθεν με φίκελλον, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑλλ. Ἰποπροξένου διατί; ἀδελον, διὰ τοῦ; ἀνεξιχνίασεν! — Διημοογροφικὰ, ποῦ κάμουν κρότον: Ὁ Ἰσλαμισμὸς τοῦ Κ. Θ. Κλαδά, τὸ φυλλ. τοῦ Ἰ. Βάρλα, τὸ τοῦ Κ. Μπαχώμη, Ὁ 17 ἀριθ τοῦ Διαδόλου, καὶ ὁ Πολίτιμος Θεταυρὸς τοῦ Δ.ρ. Ἀρόνη.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

Συνδρομὴ προπληρωτέα,
 Διὰ τοῦς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἑξα-
 μηνίαν Σελ. 2.
 Διὰ τοῦς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
 Διὰ τοῦς ἐν Τουρκία. Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid)

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμμὴ δὲ παλαιῶς 2.
 Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς «Ἀποθήκης Διαδόλου.»

ΤΟΜ. Β'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆ 5 Ἰουλίου 1860.

ΑΡΙΘ. 18—19.

ΤΟ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Τοῦ 13 ἀριθμοῦ τῆς Ἀποθήκης μας,

ΚΑΙ

ΜΙΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ,

Τοῦ

28 Ἀριθ. τῆς Φωνῆς τοῦ Κ. Λομβάρδου,

ΣΠΟΥΔΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προπολεμητῶν δέησαι, ἀλλ' ἀλαζόνοις ἀνθρώποις καὶ δυσελέγκτοις ἀγύρταις, αἰετίνες ἀποφυγὰς εὐρισκομένους, ὥστε ἀναγκαστὸς ὁ ἑλεγχὸς. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ὁ ὑπερβλῆτικὸς τῶν τῶν ζῆλος, Κυρ. Λομβάρδε, τὸν ὅποιον αἰτητικῶς, με ἐῖη σου ἑτικῆν τὸ λην καὶ με τὰ ροῦ σικῆν πρὸ ῤησίαν, ἐπιδικνύεις διὰ τὴν ὑπεράσπισιν, δρῆθεν, τῆς Γρισενδόφου μας Πίττωε, ὅσάκις ἐξ αὐτῆς δύναται ἀτομικῶς καὶ καθ' οἰανδήποτε αἰσχρὰν σου καὶ ἀζῆλον ἔποψιν, κατὶ νὰ ὠρῆληθῆς ὁ ζῆλος σου οὗτος, σὲ κάμνει κάποτε νὰ ὀλισθαίνης καὶ νὰ κρημνίζεσαι εἰς τὰ χυδαίωτερα καὶ παχυλότερα λάθη, εἰς

ἀλλογοισμοὺς καὶ συμπερασμοὺς, καὶ μὲν ὄλως τραγελαφικοὺς, καὶ γελοίους, ἀλλ' αἵτινες καθίστανται ἐπιβλαβέστατοι καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν ἔνθα κηρύττονται καὶ δι' ὅτους ἐκλέγεις ὡς σημεῖα τῶν ἰσοβόλων καὶ φονικῶν προσβολῶν — τῶν ἀπανθρώπων καὶ ἀντιχρίστων σου συκοφαντιῶν ἐνότῳ ἀνακινούμενοι — ἀνατροπόμενοι καὶ ἀναφινδόν καὶ πρῶρησία, ἀνασκευαζόμενοι, δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν βόρβορον τῆς προαγωγῆς των, εἰς τὸ, ὅσημέραι κυλινδούμενοι, τακταίνεις τὰ ἀγυρτικὰ σου τερατοῦρηματα.

Κατὰ τὴν παρούσαν ὁμῶς περίπτωσιν, ἡ καὶ ἡμῶν συκοφαντικὴ σου ἐφεύρεσις, ἀτεχνος ὄλως καὶ παιδαριώδης, δὲν κάμνει, σὲ βεβαιούμεν, ποσῶς τιμὴν εἰς ἀδρα γηράσκοντα εἰς τοιαύτην ἐπιστήμην καὶ μεμητημένον, ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων, εἰς τὴν ἀποκρυφτότερα τῆς μυτιήρια! καὶ τότε, ὥστε καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν τῇ ἀπορία μας ἐλέγομεν: Πόθεν ἡμῖν τοῦτο; καὶ μήπως ὁ Κύριος Λομβάρδος εἶνε εἰλικρινὴς καὶ μήπως ὁ Κ. Λομβάρδος εἶνε ἀπειροπαθὴς τοιαύτας καὶ εἰς πικρὰ πλῆθος κεντρικῆς βιβλαβουρίας καὶ ὑποθέσεως ἀπεπλανούμεθα, κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τοῦ ἐξ ἐσθλοῦ σου ἀρθροῦ, διότι δὲν ἠδυνάμεθα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἐπεννοήθη καὶ ἐγράφη ἀπὸ σὲ Κυρ. Λομβάρδε, ἀπὸ ἐπὶ εὐρίσκομεν in statu quo! Ἐξ ὄλων ὄσων τῶν

υποθέσεων μας τούτων αναγκαζόμεθα, διὰ νὰ συνιθώμεν νὰ ἐλθωμεν μετὰ σοῦ εἰς συζήτησιν, νὰ παραδεχθῶμεν τὴν τολμηροτέραν καὶ ἀλλοκωτέραν, ὅτι δηλονότι εὐσυνειδότης καὶ εὐλικρινὴς ἔγγραφες ὄσα καθ' ἡμῶν ἔγραψες!.. τὴν ἀρχὴν ταύτην πρέπει πρὸς στιγμήν νὰ θέσωμεν καὶ ἀς ξεκαρδιωθῇ ἀπὸ τὰ γέλωτα μὲ ἐμὰς ἢ Ἐπτάνητος ὄλη!.. εἶναι, τέλος πάντων, καὶ αὕτη μία ποιητικὴ ἄδεια, καὶ ἀς μᾶς τὴν συγχωρήσωσιν.

Λυπούμεθα καὶ λυπούμεθα ἐκ καρδίας Δρ Λομβάρδε, νὰ μᾶς υποχρεοῖς νὰ σὲ διδάσκωμεν τὸ Α. Β. ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; ἀν' ἀφ' ἑτέρου σὲ ἀσίνωμεν εἰς τὴν ἀκουσίαν σου ἀπάτην ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς Αποθήκης μας καταχωρηθέντος « Χριστὸς Ἀνέστη » καὶ τὴν χριστιανικωτάτην ψυχὴν σου ἤθελαμεν πᾶρει εἰς τὸν λαιμόν μας, καὶ τὰς ψυχὰς ὄσων ὀρθοδόξων σοῦ μοιᾶζου, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλομεν νὰ φορτωθῶμεν ἀπὸ τόσας καὶ τηλικαύτας ψυχὰς, ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου περὶ πολλοῦ ποιούμεθα τὴν ὑπόληψίν σου ὡς θεολόγου καὶ δογματολόγου, ἐπίτρεψόν μας νὰ σοῦ ἐξηγήσωμεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ συναναγνώσωμεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιημάτιον, τὸ ὅποσον μὲ ἀπορίαν καὶ θλίψιν εἶδομεν ὅτι, οὐ μόνον δὲν ἐννόησας, ἀλλὰ καὶ παρενοεῖς καὶ δὴ καὶ, ἐν καλῇ τῇ πίστει ἀναμφιβόλως, παρεξηγεῖς. Ἀλλὰ διατὶ τέλος πάντων νὰ σκούζη τόσον ἄγρια ἢ Φώνῃ σου καὶ νὰ κωφαίνῃ τὴν ὄλην Ἐπτάνησον μὲ τὸ σχοινοτενὲς ἐκεῖνο ἐξάστηλον ἄρθρον σου;.. εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο προῖόν τῆς διπλωματικῆς σου ἐμπειρωτάτης κερκῆς καὶ τῆς Ἐλληνικωτάτης ψυχῆς σου, ἐξιππάζομενος δὴθεν κατὰ τῆς σκανδαλώδους πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, ἐξιππάζεις τὴν ὄλην ποίμνην τῶν Πιστῶν, χτυπιέσαι καὶ μαγουλοσερνεσαι κατ' Ἀγγλῶν Βουλβέρων, Ρεδκλήφων, Βιβλῶν, Ῥωσικῶν πετραχηλίων, Λατκράτων, Ἐισφόρων καὶ κατ' ἐξοχὴν καθ' ἡμῶν αὐτῶν! καὶ μετὰξὺ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἑτερογενεστάτων, ἀλλοτριωτάτων καὶ ἀσυναρμόστων τούτων στοιχείων, τὰ ὅποια συγγέεις, ἐν καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐννοεῖς εἰς πρωτοφανῆ καὶ μοναδικὸν Κωχῶν, ἔχεις τὴν παράδοξον τῶντι καὶ θαυμαστὴν ἐπιπεδειότητα νὰ ἐπινοῆς, νὰ εὐρίσκης καὶ νὰ ἐφευρίσκης σχέσεις, ἀναφοράς καὶ δεσμούς ἀνυποστάτους, ὡς εἰκός, καὶ γελόσιους! εἶγε μὰ τὸν Δία, εὐλικρινέστατε Κυρ. Λομβάρδε, οὔτε ὁ πλέον ἐμβρόντητος ποιητὴς δὲν σοῦ τῆ ἀνεῖ, εἶγε καὶ τρίς εἶγε, καὶ νᾶσε καλὰ καὶ τοῦ χρόνου!.. Προσπαθεῖς ταπεινώτατε Κ.

Λομβάρδε, ἀπὸ μετριοφροσύνην βέβαια, νὰ μᾶς κρύβεσαι ὀπίσω ἀπὸ ἐξάστηλον ἄρθρον περὶ λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος! ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ὅσον περισσότερο κρύβεσαι τόσον περισσότερο φαίνεσαι! καθὼς λέει ὁ Λασκαράτος μας. — Ὅταν ἀποκτήσῃ τις τὴν δημοτικότητα καὶ τὴν φήμην σου, ἐθνικώτατε Κ. Λομβάρδε, δὲν δύναται πλέον ν' ἀποφύγῃ οὔτε τὰ σχόλια τῆς κοινῆς γνώμης, οὔτε τὰς πατρικὰς συμβουλάς τοῦ φίλου μας Παρατηρητοῦ, οὔτε τὰ παρεπόμενα. Ἀλλ' εἰς τὸ προκειμένον:

Τὸ ποιημάτιόν μας ἐκεῖνο ἐπιγράφεται « Χριστὸς ἀνέστη » — Πρῆεις, ὀρθοδόξωτατε Κ. Λομβάρδε, εὐλικρινεῖς καὶ πιστοὶ ὄπαδοί, καὶ τέκνα φιλόσοφα τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκρεμάσθη καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐπὶ ξύλου, παρενοηθεῖς, παρεξηγηθεῖς καὶ καταδιωχθεῖς, ἀπὸ Ἀγύρτας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, κνώδαλα ὄλα, τὰ ὅποια ἀν' ἔξω κατὰ τὴν Νέαν μας Ἐποχὴν, εἶμεθα βέβαιοι, φιλαληθέστατε Κ. Λομβάρδε, ὅτι ἤθελον αὐτοκαλοῦνται καὶ κηρύττονται, καὶ ἐκεῖνοι, πρόμαχοι πίττωσ καὶ πατρίδος, ἤθελον ἐκμεταλλεῦει, προδίδει καὶ καπηλεύει πᾶν ὅ,τι ὄπιον, πᾶν ὅ,τι ἅγιον, πᾶν ὅ,τι ἱερόν— ἤθελον ἐπιδιώκει, διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῇ αἰσχροκερδίᾳ, τὰς δημοσίας θέσεις — ἤθελον ἀναιδῶς καὶ ἀναφανδόν, ἐξιππᾶ καὶ Θεὸν καὶ Ἄγιους καὶ ἀνθρώπους, καὶ τίς οἶδε μήπως ἤθελον φθάσει καὶ μέχοι τῆς τόλμης νὰ ὀπλισθῶσι, πρὸς διάδοσιν καὶ ὑπερίσπισιν τῆς Ἀγυρτείας των, καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλᾶμου, ἐκδίδοντες δημαγωγικὰς ἐφημερίδας, καλυπτούσας ὑπὸ πομπῶδεις τίτλους τὸ χαμερπὲς καὶ δόλιον τῆς ἀποστολῆς των, καὶ ἐπιγραφομένας λ. χ. Φωναὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ Πιλάτοι — Ἰουδαῖκαὶ Παλιγγενεσίαι, — Ἐποχὰ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὰ παραπλήσια!.. — Τοιοῦτοι δημοτικώτατε Κυρ. Λομβάρδε, τοιοῦτοι, ἀναμφιβόλως, ἤθελον εἶσθαι εἰς τὰς ἡμέρας μας οἱ πάλοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ τοιοῦτους κατὰ δυστυχίαν ὁσήμεραι τοῦς βλέπομεν! μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι φέρουσι δνόματα χριστιανικά, εἴηχα εἰς τὰ ὠτατοῦ ὄχλου, ὅστις ἀλίσκεται καὶ πίπτει εἰς τὰς παγίδας, τὰς ὁποίας, κατὰ πάντα σίγηται, ἡ ἀγυρτεία καὶ ὁ ψευδοθεοσιμὸς των ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων!.. εἶγε μὰ τὸν Δία, εὐλικρινέστατε Κυρ. Λομβάρδε, ἤθε μετὰ σοῦ νὰ μᾶς ἐννοοῦσε ὄλη ἡ Ἐπτάνητος!..

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, θύμα τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς ἀπληστείας, τοιοῦτων ὄντων, καὶ ἵνα πληροθῶσιν,

κατὰ γράμμα, τὰ πρό αἰώνων θεῖα ῥήματα τῶν προφήτων προφητῶν, ἀπέθνησκεν ἐπὶ ξύλου!.. ἀπέθνησκεν πρὸς λητρωσιν καὶ σωτηρίαν τοῦ νου ἡμῶν γένους!.. ἀπέθνησκεν δολοφονουμένος πρὸ ἀγυριῶν καὶ ἀπαταιῶνων, ἀπέθνησκεν δι' αὐτῶν καὶ ἀποθνήσκων ἐσυγχώρει καὶ ἐδέετο ὑπὲρ αὐτῶν! ὑπὲρ ἐκείνων οἵτινες ἐπὶ μετώπου ἐπέπρωτο διὰ παντός νὰ φέρωσι τὸ αἷμα ἑνός Θεοῦ!..

Ἄ, Κύριε Λομβάρδε οὔτε ὁ Χριστὸς ἐδόλοφονεῖται καθ' ἑκάστην, εἰς τὸν καταδικώμενον δίκαιον, εἰς τὸν καταπιεζόμενον ἀδύνατον, εἰς αὐτὸν τὸν ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως ληστευόμενον Ἀσὸν ὅστις εἶνε ἡ ζωηρωτέρα εἰκὼν του! οἱ πολιτικοὶ ἀγύρται, οἱ ἀναιδεῖς καὶ ἀναίσχυνοι κερδοσκόποι, οἱ ἐπίβουλοι δραμαγωγοὶ, καὶ οἱ χαμπερπεῖς συκοφάνται εἶνε, ἄσπιλε καὶ ἀμόλυντε Κ. Λομβάρδε, εἶνε ἔσο βέβαιος, χεῖρονες τῶν Θεοκτόνων ἐκείνων κακοῦργων, καὶ φέρουσι καὶ θὰ φέρουσι διὰ παντός, ὡς ἐκεῖνοι ἐπὶ μετώπου, τὸ ἀνεξίτηλον αἱματοσταγὲς στίγμα τῶν ἐγκληματῶν των, στίγμα εὐνάγνωστον διὰ τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, διὰ τὸν ἀληθῆ δίκαιον, διὰ πάντα τέλος ἀδίκως καταδικώμενον καὶ συκοφαντούμενον, φιλαληθέστατε Κ. Λομβάρδε!..

Ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ἀφοῦ μέχρι τρυγός κατέπτε τὸ πικρὸν ἐκεῖνο ποτήριον, τὸ ὅποιον τῷ ἠτοίμασε ἡ Ἀγυρτεία καὶ τῷ ἐπρόσφερον ὁ Ψευδοθεομοδός καὶ ὁ Φανατισμὸς, ἀνέστη, ἀληθῆς καὶ ζωηρὰ εἰκὼν τοῦ φωτοβόλου Ἥλιου τῆς ἀληθείας, ὅστις, ὑπὸ τῶν ἀστᾶτων καὶ εὐσχεδᾶστων νεφῶν τοῦ ψεύδους, δύναται μὲν, ἐπὶ ὀλίγον νὰ καλυφθῆ, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον, ἵνα διαυγέστερος ἀνατεῖλῃ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός του! — Ἀπέθνησκεν, ἀνίστατο καὶ ἀνελαμβάνετο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἀνταξίαν ἀμοιβῆν εἰς τοὺς δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν πιστεύσαντας, εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός του μαρτυρήσαντας. — Ἀπέθνησκεν, ἀνίστατο καὶ ἀνελαμβάνετο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἵνα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης του, ἐλεήτῃ καὶ συγχωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς καταδρομεῖς του! αὐτοὺς τοὺς Ἀγυρτοὺς καὶ Φανατικοὺς!.. Σὺ δὲ ἀθῶε, ἤπιε καὶ ἄγε Λομβάρδε κλίνε κεφαλὴν, καὶ προσκύνησον μὲ ἡμᾶς τὴν ἀπειρίαν τῆς θείας, αὐταπαρνήσεως, τὴν ἀπειρίαν τῆς θείας δικαιοσύνης, τὴν ἀπειρίαν τοῦ θεοῦ ἔλεους καὶ τὸ ἀπειρον αὐτοῦ τῆς ἀπειρίας τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας!..

Τοιοῦτων ἰδεῶν, ἐμπλοεῖ, καὶ ἐνδομύχως συναίσθανθέντες ὅλον τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ τούτου

μυστηρίου. — ἐναύλους εἰσεῖτες ἔχοντες τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους λόγους, ὧν ἡ Τρισένδοξος Ἐκκλησία μας ἀναμιμνήσκει τὴν Οὐσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν λήτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου. — ὑπέικοντες εἰς ἀκαθέκτους ὄρμας νοός καὶ καρδίας ὅλης χριστιανικῆς, — μὲ χριστιανικὴν ἀφέλειαν αἰοῦσιν οὐχὶ μὲ ποιητικὴν φαντασίαν, μὲ τὴν γλώτταν τοῦ Λαοῦ, καὶ οὐχὶ μὲ στριφνὴν καὶ τετορνευμένην φράσιν, ἐγράφομεν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποιημάτων, τὸ ὅποιον πλήρεις θάρρους ἐπροσφέρομεν, ταπεινὸν θυμίαμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς χριστιανισύνης. Τούτων προτεθέντων, ἄς ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐρμηνευτικὴν ἀνάγνωσιν καὶ λεπτολογικὴν ἐξέτασίν του, ἵνα ἀποδείξωμεν κατὰ πόσον ἠπατηθῆς ἡ ἀπεπειράθης νὰ ἐξαπατήσῃς Κ. Λομβάρδε τοὺς εὐπιστωτέρους τῶν ἀναγνωστῶν σου:

Σεισμός! . . . πετιῶμαι

Ἀπὸ τὴν κλίνην.

Ἦτανε νόχτα

Κ' ἦτον γαλήνη κτλ. (δρ. ἀριθ. Ἀπο. 13.)

Ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ ἀκράδαντος εἶνε ἡ ἡμετέρα πίστις εἰς τὰ μυστήρια, δόγματα καὶ εἰς ὅτι ἐν γένει εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως ἀναφέρεται εἰς τὴν Τρισένδοξον ἡμῶν Θρησκείαν, ὥστε, Κυρ. Λομβάρδε, δὲν ἐχρῆζομεν εἰμὴ αὐτῆς τῆς κοινοτάτης ποιητικῆς φαντασίας, ἵνα αἰσθανθῶμεν ὡσανεὶ ἐπαναλαμβανόμενον ἢ καὶ εἰσεῖτε διαρκούντα, τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον Σεισμόν, τῶν πρό 1860 λαβόντα χώραν, καθ' ἣν σιγμὴν ἐτελείτο τῆς θείας ἀναστάσεως τὸ τρισμέγιστον σύμβαμα!.. Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, ὡς βλέπεις Κ. Λομβάρδε, ἀντεκατέστητε παρ' ἡμῖν καὶ αὐτὸν τὸν ποιητικὸν οἶστρον τοῦ ὀποίου βεβαίως στερούμεθα!..

. . . . πετιῶμαι

Ἀπὸ τὴν κλίνην

Πετιέται Κυρ. Λομβάρδε, πετιέται, πιστευσὸν μας, καὶ ὁ τὴν ἡσυχωτέραν καὶ χριστιανικωτέραν ἔχων συνειδήσιν, πετιέται ἀπὸ τὴν κλίνην, ὅποταν φυσικόν τι, ἢ ὑπερφυσικόν αἴτιον αἰρνης ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τοῦ νοός ἢ ἐπὶ τῆς ψυχῆς του! Μολονότι, Κυρ. Λομβάρδε, καθὼς κάλλιον ἡμῶν ἡξέυρεις

Καὶ ὁ φωνῆς. πού κρέματα ἔχει πλήθεις,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ . . . .
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΓΙΟΥ
Γυμνὸς πετιέται ὅλ το ζεστό κρεββάτι. —

Ἦτανε νόχτα

Κ' ἦτον γαλήνη.

Ἦ νύχτα, φιλακόλουθε Κυρ. Λομβάρδε, ἡ μεταξὺ μεγάλου Σαββάτου καὶ Κυριακῆς τῆς Λαμπρᾶς, ἡ κοινῶς παραδεδεγμένη ὡς ἐκείνη, καθ' ἣν συνέβη ἡ Ἄνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας Ἄ; παραλληλίσωμεν, Κυρ. Λομβάρδε, τὸ

Ἦτις νύχτα

Κ' ἦτον γαλήνη —

Τοῦ ἐκ μυστικῆς καὶ Θείας ὄπτασις ἀφυπνισθέντος χριστιανοῦ μου, μετ' ὃ

Ἦνε νύχτα γληκειά, καὶ τὸ φεγγάρι

Δὲ βγαίνει νὰ σκεπᾶσθ' ἄστρο κανένα·

Τοῦ ἀλλοῦ συμπατριώτου σας Λάμπρου, ἀμώτεροι νύχτες μυστικά, πρόδρομοι τῆς Λαμπρᾶς ἐκείνης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως. — Ἦ γαλήνη τῆς πρώτης ἡσυχάζει τὸν χριστιανὸν μας, ὅστις λέγει:

Σιέκομαι, αὐτιάζομαι

Δὲν ἀγροικῶ,

Καὶ πέφτω πάλε

Νὰ κοιμηθῶ.

Ἦ γλυκάδα τῆς δευτέρας φαίνεται ἀπ' ἐναντίας νὰ προσέθῃ τρόλους ἐπὶ τρόμων, μπτύρια ἐπὶ μαρτυριῶν καὶ βάσανα ἐπὶ βασάνων, εἰς τὰ σπαραζόμενα καὶ καιόμενα σπλάγγνα τοῦ Λάμπρου, δὲν ἔμπορεῖ ὁ δαίλαιος νὰ κοιμηθῇ, ξέβρατε διατὶ Κυρ. Λομβάρδε; . . Διότι.

Ἐὰν φθάσῃ νὰ τοῦ κλείσῃ ὕπνος τὸ μάτι,

Βγαίνουν μαζί καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια,

Οἱ κρυφὰ σκοτωμένοι αἵμα γιομάτοι.

Καλότυχος, Κυρ. Λομβάρδε, ἐκεῖνος ὅστις πεταχθεὶς ἀπὸ τὴν κλίνην του, πέφτει πάλε καὶ εὐθὺς ἀποκοιμιέται, καὶ οὐαὶ εἰς τοὺς κοιμωμένους τὸν ὕπνον τοῦ Λάμπρου! . καὶ ὁμῶς ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἐνῶ μακαρίζωμεν τοὺς μὲν, ὁ φελλομεν ἀφ' ἑτέρου, Κυρ. Λομβάρδε, νὰ οἰκτιρῶμεν καὶ νὰ ἐλεεινολογῶμεν τοὺς δέ.

Πλευρὰ γυρίζω

Κ' ἀποκοιμιῶμαι κτλ.

Ἀποκοιμιέται, Κυρ. Λομβάρδε, ὁ χριστιανὸς μας, καὶ κοιμᾶται ἤδη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, τὸν ὕπνον τὸν ὁποῖον χαίρεται πᾶς ἐνάρητος ἄνθρωπος, πᾶς ἀληθὴς χριστιανός, πᾶς ὁ μὴ ἔχων ἠσχηγοῦσαν τὴν συνειδητὴν νὰ τοῦ ἐλέγῃ ἢ συκοφαντίας, ἀρπαγᾶς, ἀπάτας, κλοπᾶς καὶ ἄλλα χεῖρονα. Ω! Κυρ. Λομβάρδε, πόσον γλυκὺς εἶνε τοιοῦτος ὕπνος! ἡμεῖς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην, συμφωνοῦμεν μετ' ἡμῶν, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς καὶ καρδίας, ψιθυρίζετε.

« Μακάριος ὁ δυνάμενος νὰ τὸν κοιμηθῇ! . . » Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. — Ὁ χριστιανὸς μας κοιμᾶται, ἀλλὰ τοιαύτη καὶ τληκαύτη ἡ ἐντύπωσις τῆς μυστικῆς του ὄπτασις, τοῦ Θείου μυνήματος, ὥστε καὶ κεκοιμημένον τὸν κατέχει.

Κι' ὡς καὶ στὸν ὕπνο μου

Τὸ συλλογιόμαι!

Ἦ ἰδέα τοιοῦτου μυστηρίου εἶνε ὑπὲρ πολὺ ὑψηλή, διὰ νὰ τὴν ὕποστῇ καὶ νὰ τὴν καθέξῃ ὁ ἀδύνατος νοῦς τοῦ ἀφελεῦς μας χριστιανοῦ, ὅστις ἀπὸ ἀνεξήγητον τρόμον κυριευόμενος :

Τρέμει καὶ πιάνει

Τὸ φυλαχτότου,

Ὡς νὰ ἤθελε νὰ πρεσβεύσῃ, τὸ ἱερόν ἐκεῖνο κειμήλιον, διὰ τῆς ἰδικῆς ἢ ἀναφορικῆς του χάριτος, παρὰ τῷ Ἰψίστῳ, νὰ μὴ κεραυνοβολήσῃ τὸ πλάσμα του, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοιοῦτου μυστηρίου! . . Καὶ τοῦτο νομίζομεν Κυρ. Λομβάρδε, ὅτι εἶναι φυσικώτατον, σύμφωνον μετ' ὃ πνεῦμα τῆς Θρησκείας μας, καὶ τῆς ποιητικῆς μας ὑποθέσεως.

Ἦτον χαράματα

Μεταξὺ τῆς β'. καὶ γ'. στροφῆς, μεταξὺ τῆς ὄπτασις καὶ τῆς διὰ τῆς μεγάλης βροντῆς ἀφυπνίσεως τοῦ χριστιανοῦ μας, εὐρίσκεται τῆς νυκτὸς ἐκείνης τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ὁποῖον ὄλον ὁ Θεόμυθος χριστιανός, διηλθεν ἐν ἡρεμίᾳ, καὶ τοῦτο ἐτέθη ὡς ζωγραφικὴ σκιά, ἵνα ἐπαισθητοτέρα κατασταθῇ ἡ ζωηρότης τῆς ἐπομένῃς εἰκόνας.

Τρέχω κι' ἀνοίγω

Κυττάω νὰ ἰδῶ

Ἐξίστιο παῦμα

Καὶ φεβερῶ.

Ἐξακολούθησις τῆς ὄπτασις,

Ἄτραφτε, καίγονταν κ. τ. λ.

Περιγραφή ἀπότομος ἀλλ' ὅποσοῦν ζωηρὰ,

Ἐπεσθ' ἐπὶ μνητᾶ. —

Φυσικώτατον :

Ὁ νοῦς μου ἐξίστη —

Καὶ δικαίως,

Ὅλα εἶνε ψέμματα

Χριστὸς ἀνάστη

Ἰδοὺ τὸ χωρίον ἰδοὺ αἱ δύο σταθμοὶ, τοὺς ἀπὸ τοῦ πραγματικῶς δὲν ἐννοήσας, Κυρ. Λομβάρδε, ἡ δολίως διαστρέφεις καὶ παρεξηγεῖς. Θελομεν περαθῇ νὰ τοὺς ἐξηγήσωμεν καὶ νὰ τοὺς ἐρμηνεύσωμεν, ὅπως τοὺς ἐννοήσαμεν, ὅτε τοὺς

...ρῶμεν, καὶ ὅπως πᾶς ὀρθόδοξος χριστιανός, πᾶς εἰλικρινεὶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τοὺς ἐννοήσῃ.

Ὁ ἀληθὴς χριστιανός μας, ἀφοῦ νοερώς, μετ' ἀργώσης ψυχῆς καὶ ἀγωνιώσης καρδίας, ἠκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα του εἰς ὅλα του τὰ πάθη, καὶ ἐνῶ ἤδη ἔλλατε ἐπὶ τοῦ τάφου τὸν εὐεργέτην καὶ Αἰτηρωτὴν τοῦ Κόσμου, οἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως, τῷ ἀποκαλύπτεται, Οὐα χάριτι, ἡ Ἀνάστασις, ἔθνους ὄθεν ὄλος καὶ σχεδὸν φρενήρης γενόμενος, πίπτει κατὰ γῆς καὶ ἐν τῇ ἀγαλλιάσει τῆς ψυχῆς του ἀνακράζει:

Ὅλα εἶνε ψέμματα
Χριστὸς ἀνέστη.

Καὶ τίς δὲν βλέπει ὅτι ἐκεῖνο τὸ « ὅλα εἶνε ψέμματα » τὸ ἀναφέρει ὁ χριστιανός μας, οὐχὶ βεβαίως, εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἣτις ὀφθαλμοφανῶς τῷ ἀποκαλύπτεται, καὶ ὑπὸ τὴν μυστικὴν ἐπιρροὴν τῆς ὁποίας εἰτέτι εὐρίσκεται, ἀλλ' εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποία, μολονότι μετ' ἀργώσης ψυχῆς καὶ ἀγωνιώσης καρδίας, ὡς εἴρηται, ἠκολούθησε, καὶ ἐπομένως πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ ὡς ἀληθῆστα, ἀποκαλεῖ ὅμως, εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς φαντασίας του, ψέμματα, ὡς συμβάντα ὄλως παρωχῆμενα, καὶ τὰ ὁποία πρέπει, τώρα πλέον, νὰ λησμονήσῃ ὡς δῆθεν μὴ ὑπάρξαντα, διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ ὄλως εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας, ἣτις ὡς μόνον ἀληθὲς συμβάν τοῦ ἐπασχολεῖ καὶ καρδίαν, καὶ νοῦν καὶ ψυχὴν! . . .

Εἶνε ὅλα ψέμματα, ἀλλὰ παραβαλλόμενα καὶ ἀντιτιθέμενα μετ' τὴν μυστικὴν καὶ χαρμόσυνον ἀλήθειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος του! . . .

Ὁ ἐκ ναυαγίου δικασθεὶς ναύτης, ἀποκαλεῖ τοὺς παρελθόντας κινδύνους τοῦ ἀστάτου στοιχείου, Ὅλα ψέμματα, ὅταν σῶος καὶ ἀσφαλῆς πατῆ τὴν στερεάν.

Ἦ φιλόσοργος Μήτηρ, ἣτις ηὔτύχησε νὰ ἴδῃ τὸ μονογενές τῆς τέκνον σῶον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ θανάτου πολυχρονίου πάλης του, ἀποκαλεῖ τὰ παρελθόντα τῆς παθήματα, τοὺς τρόμους, τὰς ἀγωνίας τῆς καὶ αὐτοὺς τοῦ τέκνου τῆς τοὺς κινδύνους ὅλα ψέμματα.

Καὶ τοῦτο διότι καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δὲ εἶνε, πλέον, πᾶρα πολὺ εὐτυχεῖς, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπασχοληθῶσι περὶ παρακειμένων δυστυχιῶν, τὰς ὁποίας μάλιστα θεωροῦσι ὡς μηδέποτε ὑπαρξάσας. Ἀλλ' ἐπιτρέψον μας, Κ. Δομβάρδε τελευταῖον παράδειγμα, ἵνα σε κάμωμεν νὰ ἀποθανῇ σαφέστεραν καὶ διευκρύτεραν τὴν ἐννοίαν τῶν στίχων μας. Ὑπόθεσε πρὸς στιγμήν ὅτι κατηγορεῖσαι ἐπὶ ἀρπαγῇ, ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ προδοσίᾳ,

ἐπὶ κλοπῇ, ἐπὶ φόνῳ ἐφ' ᾧτιν θέλεις, δύνασαι νὰ ἐκλέξῃς, ὅτι δικάζεσαι καὶ καταδικάζεσαι, λ. χ. εἰς θάνατον, ὅτι, μετὰ πολυχρόνιον φυλάκησιν, καθ' ἣν ὑπέστης τὰ πάνδεινα, φθάνει καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν μέλλει νὰ ἀπαγχονισθῇς, ὅτι, ἐκ τῆς εἰρηκτικῆς σου, σὲ σύρουν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἐκτελέσεως, ὅτι τὸ ἀστατον πλῆθος σὲ ἐπακολουθεῖ τὴν φορὰν ταύτην ὅπως σφυρίζον καὶ ἀλλαλάζον, — ὅτι ἀναβαίνεις, μετ' ἀργὸν καὶ δειλὸν βῆμα, τὸν Γολγοθᾶ σου — ὅτι σοῦ φοροῦν ἤδη τὸν ὀλέθριον βρόχον, καὶ ὅτι ἐνῶ ὁ ἐκτελεστής ἡτοιμάζετο νὰ σφίξῃ τὸν δεσμὸν ὅστις ἔπρεπε νὰ σὲ δέσῃ μετ' αἰωνιότητα. . . Αἰφνης ὁ Λόρδ, ἡ διὰ νὰ σοῦ προτείνῃ σχολάζουσαν θέσιν δημίου τινος ὑπαλλήλου, ἡ διὰ νὰ τῷ ἐκμυστρευθῆς τὸ ἀπόκρυφον τῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, ὅπερ ἤθελε συναποθάνει μετὰ σοῦ, ἡ ἄλλως πως — σοῦ ἀπονέμει τὴν χάριτα. — Σὺ δὲ Κυρ. Δομβάρδε τί κάμνεις; φουικῶ τῷ λόγῳ τρίβεις, ἐν πρώτοις, τοὺς ὀφθαλμούς σου, διὰ νὰ βεβαιωθῇς ἀν' ἣτε ἐξυπνος, περιστρέφεις ἐπὶ τοῦ πλῆθους ἀποπληνημένα τὰ βλέμματα. — Φαύεις τὸν τράχηλόν σου . . . . καὶ ἀναλαμβάνων βαθμίδου τοῦ τρόμου σου ἀνακράζεις: Ὅλα εἶνε ψέμματα μὴ ἢ χάρις! Σ' ἐρωτῶμεν, τώρα Κυρ. Δομβάρδε, ἐκεῖνό σου τὸ ὅλα εἶνε ψέμματα ποῦ τὸ ἀναφέρεις; τόχα εἰς τὸ μὴ ἢ χάρις; Ἀλλ' ὄχι βεβαίως, καθότι τὸ σοῦ ἢ χάρις εἶνε ἀληθῆστατον καὶ ζῆς καθόσον ἡ χάρις σοῦ δίδεται, ἄλλως, ἡθελες ἀπαγχονισθῇ καὶ λακτιζῆι τώρα πλέον τὰ πτηνὰ τοῦ Οὐρανοῦ, δῆλον ὄθεν ὅτι το ἀναφέρεις εἰς τὰ παρωχημένα σου δεινὰ, εἰς τὴν φυλάκησιν, εἰς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, εἰς τοὺς μυκτηρισμοὺς καὶ σφυριγμοὺς τοῦ ὄγλου, εἰς τὸν πρώην δῆμιον, εἰς τὴν ἀγχόνην κτλ. κτλ. κτλ. τὰ ὁποία καίτοι ὅλα δι' ἐσὲ ὑπῆρξαν, καὶ ὑπῆρξαν ἀληθῆστατα, εἰς τὴν χαρὰν ὅμως ἐκείνης σου τῆς νεκρεγέρσεως, ἀποκαλεῖς ψέμματα, ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ὁ χριστιανός μας, ὅστις, ἀφαρπασθεὶς, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς μεγάλης ἀληθείας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας, ἀπεκάλει τὰ πρὸ αὐτῆς ὅλα ψέμματα, καίτοι πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ ὅλα αὐτὰ ὡς δόγματα καὶ μυστήρια τῆς Τρισηνδόξου του Πίστεως, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία τοῦ χριστιανοῦ μία καὶ μόνη ἀλήθειαν αἰσθάνεται, ὁ νοῦς του μίαν καὶ μόνην ἀλήθειαν γινώσκει, ἡ ἀληθεῖα αὐτῆ εἶνε ἡ Ἀνάστασις! ἀπεναντι δ' αὐτῆς καὶ αἱ μετ' ἡμέτεροι ἀλήθειαι εἶνε ὅλα ψέμματα.

Ἀφοῦ σοῦ διευκρινήσαμεν, καθ' ὅσον ἔδουκ-

Οἰμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ποιηματίου μας, ἔννοια ἧς ἤδη κατέστη φεινοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Πηλίου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποσύρεις καὶ ἀποκυρήξεις τὴν εἰς τὸ ἐξέστηλον κυκεωνικὸν ἄρθρον τοῦ 28 ὁρθοῦ σου ἐσπευμένῃν, ἀπερίσκεπτον, ἐσφαλμένην καὶ ψευδῆ περὶ ἡμῶν κρίσιν σου: "Ὅτι ἐλάθομεν, ἔθλαν, τὴν τὸ λ μ η ν νὰ δημοσιεύσωμεν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος μας εἶνε ἐναψέμμα!.. καὶ ἂν τοῦτο ὅσον τάχος, δὲν πράξῃς, δικαιοῦμεθα νὰ σὲ κηρύξωμεν ὡς καὶ ἀπὸ τῆς σιγῆς ταύτης σὲ κηρύττομεν: Ἀναίσχυτον ψεύστην — Ἀγύρτην δόλιον καὶ πονηρὸν συκοφάντην.

Περαινοῦμεν δὲ τὸν λόγον ὁμολογοῦντες παρῆρσι ὅτι ἔχεις δίκαιον νὰ μᾶς ἀποκαλῆς ῥυπαρογράφους, ἀφοῦ πολλάκις ἠττολήθημεν περὶ τῶν ἀχριστιάνων καὶ ῥυπαρῶν ἀθλων σου, σοῦ ὑποσχόμεθα ὁμῶς, ὅτι αὕτη θὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν ἐξαιτίας σου ῥυπαρευόμεθα.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἐλαχίστοις συντάκτης τῆς Ἀποθήκης τοῦ Διαβόλου, ὀπκῆς καὶ πιστὸς τηρητὴς τῶν ἁγίων δογμάτων, μυστηρίων καὶ ἐντολῶν τῆς Τρισενδόξου τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογῶν ἐν βίπτισμα, πρὸς ἄφρον ἀμαρτιῶν, προσδοκῶν ἀνίστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἀμῆν.

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΙΑ.

Oui, l'on revient toujours
A ses premiers amours!..

Μετὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν Ἐγκληρίων Συμβούλων, καὶ ἐνῶ ἔρθασαν ἤδη εἰς τὸ τέλος τῶν καὶ αἱ τῶν Δημογερόντων. — Τὸ θέατρον κατ' ἴσθητόν πλὴν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀμφημερινῶν συζητήσεων τοῦ κομποῦ μας κ. φ η ν ι σ μ ο υ. — Καὶ δικαίως! ἀφοῦ ἐφροντισάμεν περὶ οὐτιᾶς τῆς ἐπιτίμου Τοπικῆς; μὴ Κυβερνήσεως; ἀφοῦ τὴν ἐπαύχλαμεν ὡς ὡμίθε νὰ ἐπιτευχθῆ, ἀφοῦ ἐπαρκατήσαμεν ἢ εἶδομεν νὰ περὶττήται καὶ νὰ διατραγωδῆται ἡ πολὺπρκατος ἐκείνη τραγελαφικὴ Κωμῶδ. α ἧς ἔχει τὸν στερεότυπο τίτλον « Τὰ ἐκλογικὰ » εἰ, ἢ; θεῖται καὶ φατριαικὰ παρὰ τὸνταῖς ἐξ αὐτῶν τῶν ὑποκριτῶν τοῦ δράματος, ὅπερ ὁμῶς δὲν ἐμποδίζει πανταπῶσι οἱ πτωχοὶ οὗτοι ἀνθρωπίστοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ σφυρίζονται καὶ νὰ κρημνίζονται ἐκ τῆς σκηνῆς τῶν πολιτικῶν δακρυμῶν τῶν ἐξ αὐτῶν ἐκείνων οἴτινες, καταβιβρώσκοντες τὰ γέμματα τῶν καὶ γαργαρίζομεοι διὰ τοῦ ἐκλεκτοτέρου αἵλου

τῶν, τοῖς ὑπόσχονται χειροκροτήσεις ἐπυρηρίας καὶ ὑποστήριξιν! Ληθιάσαντες ὅθεν τὰ ταιαῦτα, ἔπρεπε ὡς εἰκὸς; νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑψωτὴν ἄλλο, δράματος, ἀνοῦχι σοβαρωτέρου τοῦλάχιστον διασκεδαστικωτέρου.

Ἀπὸ δράμα εἰς δράμα, ἀπὸ σκηνὴν εἰς σκηνὴν, ἀπὸ πράττασιν εἰς πράττασιν, εἰς ἣν ἀλληλοδιαδόχως εἴμεθα ἤρωες, ὑποκριταὶ ἢ θεῖται, προστάται ἢ προστατευόμενοι; εἰς ἣν σφυρίζομεν ἢ σφυρίζομεθα, ὑποσκελιζόμεν ἢ ὑποσκελιζόμεθα, κρημνίζομεν ἢ κρημνίζομεθα, τοιαύτη εἶνε ἡ διηκεῖς καὶ ἀνόμαλος τροχιά τοῦ περιέργου πλανήτου ὁ ἀνθρώπος, ἐπὶ τοῦ ὅτε μὲν αἰθρίου, ὁ δὲ δὲ νερελώδους ὀρίζοντος τοῦ κοινωμικοῦ Βίου! Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Τὸ σοβαρώτατον διὰ τοῦς κομποῦ; μὴ τῶν δύο φύλων ζήτημα, εἶναι ἡ προσδοκωμένη καὶ ἐτικειμένη ἀνοιξίς τοῦ Θεάτρου Κεφάλου, καὶ ἐπομένως, τίς ἔσται; ἐφέτος ὁ Θεατρῶνης ἢ οἱ Θεατρῶναι; — Ἡ Σοβραστή Κυβέρνησις, περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν νοητικὴν καὶ καλλιαισθητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ τούτου, ἐπροσδιόρισεν ὡς ἐνιαυτίαν ἐπιχωρήγησιν ἡ θεατρικὴν πρῶτα δίστηλα 1500, ἀφαιρουμένων ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 700 ταλ. χρεωλυτῖα τοῦ θεατρικοῦ δανείου (!!) ὑπολοιπονται τάλ. 800, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἀπρκαῖς ἐνεργητικὴν κο.δῖλιον τοῦ ἀρμονικοῦ Κεφάλου. Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πρόσον ἢ Ἐπιτροπὴ τῶν κατόχων τοῦ Κεφάλου ἐδικαιοῦτο; ἀφαιρῆσθ τὰ 700 τάλ. ἐκ ποσοῦ τὸ ὅποιον ἡ Βουλὴ ἐψήφισε, καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπιχωρηγῆ, οὐχὶ πρὸς ἐξαγορὴν Καταστήματος οἰκοδομηθέντος καὶ συσταθέντος δι' ἰδιαιτέρου μεριδουχισμοῦ, καὶ ἀνήκοντος εἰς ὁμῶδα τινὰ κεφαλαιοῦχων ἀπρκαρίζόντων, διὰ τὸν κριθμὸν τοῦλάχιστον, σμικρὸν καὶ ἀτήμικτον τῆς ὄλης Κοινοῦτητος τμήμα, ἀλλ' ἵνα κατέτος προσφέρωνται μελοδραματικαὶ παρατάταις, πρὸς διασκεδασιν τοῦ Κοινοῦ, καὶ διὰ τὸ Κοινὸν εἶναι πάντῃ ἀδ.ἀφορον, ἂν τὸ θέατρον, ἔθλα θὰ διδόνται αἱ παραστάσεις αὗται, ἀνήκη εἰς τὸν Πάυλον ἢ εἰς τὸν Ἰωάννην, εἰς ἰδιώτας ἢ εἰς τὴν Κυβέρνησιν. — Καὶ τῶν πρκαγμάτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτῶμεν, κατὶ πρόσον τίμιος ἄνθρωπος, σκοποῦν ἔχων νὰ ἐκπληρωθῆ; ἐνῶπιον τοῦ Κοινοῦ καὶ τῆς Βουκεραλικῆς Ἐπιτροπῆς; ἀναδέχεται ὑποσχέσεις, κατὰ πρόσον λέγομεν φωνιζῆ τοιοῦτος, ἢ ὑπάρχη, δίνουσαι νὰ δελεασθῆ ἐκ τοῦ γλίτχου τοιούτων προτοδῶν καὶ ἐπιχωρηγήσεων;

Καὶ ὁμῶς ἀδεῖται ὅτι ἡ Ἐργολαβία τοῦ παρελθόντος θεατρικοῦ ἔτους, κατὰ τὸ εἶσθητόν ὑπὸ ἄλλην ἐκπαιδῖαν, ἠρκατέθη καὶ ἐπίσειν βιβλιόθηκη ὡς ἄλλοτε ἐλέγομεν τὰ Ἀλάντα, ἢ ἄλλοτε; θεατρικῆς ταύτης ἐπιχωρήσεως. — Γινόμεναι τινῶν ἐξαίρεσεων, τίς ὑποίκα; φειδόμενοι ἡμᾶς αὐτοῦς, καὶ τὴν μετριοφροσύνην

ἐντίμων ἐκείνων Κυρίων, δὲν θέλομεν νὰ δρίσωμεν, γυμνῶν, λέγομεν, τινῶν ἐξαίρετων, ἢ ἐργολαβία ἐκείνη ἔχει ἀναμφιλέκτως ἐν ἑαυτῇ, ὅσα πρὸς τὸ πολυτρόν τοῦτο ἔργον ἀπαιτοῦνται συστατικά, ἀλλ' ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τοῖς ἀπευθύνωμεν συμβουλὰς τινάς, συμβουλὰς φιλικρινεῖς καὶ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, καὶ ταῦτα ἵνα μὴ εὐριθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ συντάξωμεν πάλιν τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑσπερίδος των :

Καὶ ἄς ἀνυχολογήσωσιν ἐν πρώτοις ὅλας τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις Κοινοῦ νοήμονος καὶ φιλομούσου, τοῦ ὁποίου ἢ ἀφροαισθησία, βαίνουσα διηνεκῶς πρὸς τὸ βέλτιον, ὁ σπέραι τελειοποιεῖται καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ διδασκτὰ τοῦ ἐπιπέδου στοιχίζουσιν εἰς τὴν πατρικὴν του Κυβέρνησιν κατ' ἔτος δις. 1500, ποσὸν ἀναμφιβόλως, ἥμισυτα εὐκαταρρόνητον, διὰ τὰς ἐρισταμένους περιστάσεις!

Ἄς λάθωσιν ὑπ' ὄψιν, ἄς μελετήσωσιν, ἄς γλωσσολογήσωσιν καὶ ἄς ἐμβαθύνωσιν, εἰ δυνατόν, τὰ νοήματα καὶ τὰς ἐνοίας τῶν σχολιοτεχνῶν παιδεκτῶν τοῦ ὄργανισμοῦ τῆς Βουβαρχαλικῆς Ἐπιτροπῆς.

Αἱ πρῶται γυναῖκες τοῦ θιάσου των ἄς ᾔνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ δύνανται, δι' ἀντισταθμιζομένων καλλιτεχνικῶν ἢ φυσικῶν προτερημάτων, ἀλληλομαχοῦμεναι ἢ ἀλληλονικῶνται, καὶ ἐπομένως ἐξ ἴσου νεμόμεναι τὴν κοινὴν συμπάθειαν, ἐξ ἴσου καὶ νὰ ἄρχωσιν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἄς κάμωσι, τέλος, καλὴν ἐκλογὴν τῶν παραστηθησομένων μελοδραμάτων, ἐξ ἧς θὰ ἐξαρτᾶται, οὐχὶ ὀλίγον ἢ καλὴ ἢ κακὴ ἔκβασις τῆς ἐργολαβίας των.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν δὲ ταύτην ἄς λαθῶσιν ὑπ' ὄψιν, εἰ δυνατόν, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Νέας μας Ἐποχῆς, οὐχὶ τῆς τοῦ Κ. Κλαδᾶ . . . πρὸς Θεοῦ! . . ἀλλὰ κυριολεκτικῶς τῆς νέας ἐποχῆς, καὶ πρὸς τοῦτο ἠθέλομεν τοῖς προτείνειν τὰ ἑπόμενα :

Vesperi Siciliani, — I Due Foscari, — Macbetto εἰ δυνατόν — Betty, — Norma, — Lucia di Lamermour — Piplet o il Portinajo di Parigi.

λίστα μερικοὶ θέλουσι νὰ ποῦνε πῶς οἱ Γάλλοι τοὺς ἐκάμανε, ὃ ἐκείνην τὴν περίστασι, σκουφίτζα — ἢ τωρινὴν τοὺς λοιπὸν ζουρλαμάδα εἶνε νὰ χουμοῦνε στὰ μαλακόφια μὲ ἔλη τὴν τόλμην, γιὰ νὰ κάμωμεν νὰ λησμονήσῃ, σὺν νὰ πῆς ὁ Κόσμος, τὴ δουλιὰ τοῦ ἀληθινοῦ Μαλακόφ, καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείχουσι πῶς, σὺν τας θέλουσι, εἶνε καὶ κεί.οι σὺν τοὺς Γάλλους καὶ καλλήτεροι.

— Ἄ! τὴν καταλαβαίνω γιατί ἔχουσι, κάθε ποῦ πιτίζει ἡ Μουσικὴ τους, ἕνα λόγος ἀπουκιάτου στ' ἄρματα! — ἡ μουσικὴ λοιπὸν εἶνε μονάχα γιὰ νὰ τραβᾷταις Κυρίως μας νὰ πιαίνουσι νὰ δίνουσι τοῦν Ἄγγλωνε, ἀφορμὴ γιὰ φανταστικὰ ἀδρυχαθήματα;

— Σωστά! — μὰ σὲ βεβαιῶνω πῶς εἶνε μία ἀπὸ ταῖς νοστιμώτερας τρέλλαις καὶ πολὺ διασκεδαστικῆς, γιὰ ὅσους μποροῦνε νὰ γελάωσι. — Ἀληθινῶς νὰ σοῦ πῶ ὅπως σὲ τούταις τῆς ντοκισιοτικαῖς μάχαις, στέρνει καὶ ἡ Ἄστυνομία μας κάμποσους χωροφύλακες, ποῦ παριστέουσι τατάχαις τοῦ Γάλλου! — εἶνε ἀχρεῖστο νὰ σοῦ πῶ πῶς, γιὰ νὰ φχαριστᾶνε τὴν τρέλλα καὶ τὸ μισογαλλισμὸ τοῦν ἀρεντάδωνε — κίνουσι κατὶ γάλλους που σοῦ κάνουνε σκασί: — Ουμῶμαι τῆς περατμεναις, ἕνας ἀξίωματιδός, ἀπὸ τοῦ πλεῖθ βουρλισμένους, βάνει ξελίκου ἕνα Κύριο, ποῦ ἀπὸ τὴ μεγάλη του σκιασμᾶρα εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ μαλακόφι του, καὶ τὸδινε στὸ τρεχάκι — τότε φθάνει, τότε γαρεμίζει, καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ λάριγκα ἤθελε νὰ τονε ὑποχρεώσῃ νὰ πῆ, πῶς εἶναι ῥούσσος καὶ πῶς κρίζεται νικημένος! — ὁ κακομοιρασμένος ὁ Κύριος ποῦ δὲν ᾔθερε ἀγγλικὰ, τότε κίτταε μὲ κατὶ μάτις ὄζο ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τόσο τὸ δάκρυ . . δὲν ἔτρεμε ἀπὸ φόβου μὴν τρυπηθῇ μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ ἀρίνκε νάντονε γαργαλικαί, μόνε ἐμουρμούριζε κάπου κάπου κατὶ mi - bono - zimi! ποῦ σοῦ ξανάποῦσανε τὴ καρδιά!

— Χὰ χὰ χὰ. — Νὰ πῆ κανεῖς τὴν ἀλήθειαν ὁ John - Bull εἶναι ζῶ ποῦ διακρίνεται ὡς καὶ ἡ τὴν τρέλλα του! . .

Κ. Συντάχτα τῆς Φωνῆς τοῦ Ἴονίου,

Ὁ Συντάχτης τοῦ Παρατηρητοῦ πίτχων καὶ αὐτῆς, δυστυχῶς, τῆς κοινῆς ἀτιθέειαν τὴν ὁποῖαν πίτχουσι ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἐπτανήσου, τὴν ὀχλοφροσίαν, ἔλαθε τὴν τόλμην νὰ διαψεύσῃ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 121 φύλλου του, ἐν γεγονός τὸ ὁποῖον εἴχαμεν ἀναφέρει ἐν τινι σημειώσει τοῦ 21 ἀριθ. τοῦ ἑωσφόρου, τὸ γεγονός; δηλ. ὅτι ὁ Συντάχτης τοῦ Παρατηρητοῦ, μέλλων πρό τιτος καιροῦ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Ζάκυθον, ἐξήτησε ἢ ἔλαβε συστατικὴν, ἐπιστολὴν διὰ τὸν Ἀνδρέαν Λασκαράτον **ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ** Μολονότι τὸ Ζήτημα δὲν ἔσται περὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Συντάχτης τοῦ Παρατηρητοῦ ἐξήτησεν ἢ ὄχι συστατικὴν διὰ τὸν Λασκαράτον, ἐγκλημα τοῦτο ἐλαχίστης βαρῆτης; καὶ κατ' αὐτὴν τοῦ ὄχλου τὴν κρίσιν ἐνώ-

Κάπου ἐγενότουσι, διὰ τοὺς ἀξίωματικούς, ἢ ἀλόλουθῃ ὁμιλία, ἐμεῖς τοὺς ἀξίωματικούς τοὺς ὀγαπᾶμε καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νάν τῆνε ὀμοσιεύσωμε:

— Μὰ οὔλοι τους οὔλοι τους: ἐζουρλαθήσανε; . .

— Οὔλοι. . . Ἀργινῶντας ἀπὸ τὸν Mr Methison καὶ τελεῖοντες: στον Mr Botleson σὲ βεβαιῶνω πῶς εἶνε ὄλοι τους γιὰ δέσιμο, τοῦ κάκου μερικοὶ φίλοι τους: τοῦ πῆνε στὸν Ἅγιο, τοῦ κάκου τοῦς κάνουνε καὶ ἀκλόουθαι, μὲ εὐλαβία, ταῖς Λεϊτανίαις, ἢ ἀρρώστια τους δὲν ἔχει κάμωσι γιαντριά! . .

— Καὶ ῥιζικοὶ! καὶ τί λεῖβ. τες ποῦτχαναι! μὲ ρις μακάρις ποῦ τοὺς ἐγένεσαν! — μὰ δὲ μοῦ λές κάνε τῆναι ἢ ζουρλαμάδα τους;

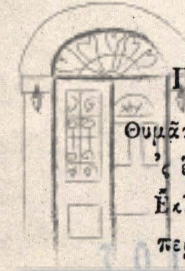
— Φθάνεται νάν τους ξανακούωσι ἢ δουλιὰ τοῦ Μαλακόφ — λέει, καθῶς; ξέρεις, δὲν ἐπαρχαδιακριθῆκα.ε, μὲ

πιον τῆς ὁποίας φέρει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ· μοιλοῦντι τὸ ἀληθές ζήτημα ἔπρεπε νὰ ἦναι ἂν ὁ Συντάκτης αὐτῆς παραδέχεται ἢ δὲν παραδέχεται τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου... τοῦ πρῶτῶν λεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Κερκλληνίας καὶ Ζάκυνθου ἀφορισθέντος... καὶ ἀναθεματισθέντος... καὶ ἀπολακτισθέντος... καὶ ἐκ Κερκλληνίας διωχθέντος... , μολαταῦτα, δὲν δύναμιθα νὰ μείνωμεν καὶ σιωπηλοὶ ἀπέναντι τῆς ἐπισήμου διαφύσεως, τὴν ὁποίαν ἔσον υπερκράτως ἄλλο τόσον καὶ ἀτυνείω; μὰς ἐξακοντίζει ὁ Συντάκτης ἐκεῖνος.

Ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ, τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Κερκλήρας, μὰς συνήντησεν ἐν τῷ καφενεῖῳ τοῦ Κ. Νικολάου Πουλιῆ, ἐν τῇ πλατείᾳ, καὶ ἐκεῖ ἐνώ μὰς ἔδωκε τὴν εἰδήσιν ὅτι ἀναχωρεῖ διὰ Ζάκυνθον, μὰς ἐζήτησε συγχρόνως καὶ ἐπιστολὴν διὰ τὸν Λασκαράτον, τὴν ὁποίαν τῷ ὑπεσχόμεθα. Τὴν ἐπιούσαν συναντηθέντες καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ καφενεῖον, μὰς ἐρώτησεν ἀνυπομόνως, ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή; ἡμεῖς δὲ τῷ ἀπαντήσαμεν ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόση βία, καὶ ὅτι θέλει τῷ τὴν δώσωμεν τὴν ἐπακόλουθον, ἡμέραν προσδιορισμένην διὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Τὴν ἐπακόλουθον συνητήθημεν ἐλέου, δὲν ἐνθυμούμεθα ἂν εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἄλλο μέρος, καὶ μὰς εἶπεν ὅτι εἶναι ἔσοιμος, ὅτι τὸ ἐσπέρας ἀναχωρεῖ, καὶ ὅτι Δὲν τοῦ λαίπεσι ἄλλο παρὰ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λασκαράτου. Τότε ἡμεῖς τὴν ἐθεβαιώσαμεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸν Ταχυδρομεῖον, ὅτι δύναται νὰ μείνῃ ἤτοιχοι, ὅτι τὸν ἐσυστήσαμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, κτλ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ, ὁ Συντάκτης τοῦ Παρατηρητοῦ ἀναχώρησε διὰ Ζάκυνθον, κατὰ τὸ φαινόμενον πολὺ εὐχρηστικένος.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ Παρατηρητοῦ, τὰ ὅποια ἐλπίζομεν νὰ εἶναι ἄρκετά. Ὡς πρὸς ὑμᾶς δὲ, Κ. Συντάκτη τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου, ἐκρίναμεν καταλληλὸν ν' ἀπευθίνωμεν εἰς τὸ ὄνομά σας τὴν προῦσαν μὰς, ὅπως ὠρεληθῆτε τῆς περιστάσεως καὶ λάβητε πάλιν ἀφορμὴν διὰ νείας φωνασκίας καὶ διὰ νέων δημοκοπήματι.

Ὁ Συντάκτης τοῦ Ἐωσφόρου.

Πρὸς τὴν Κυρίαν . . . . .
 Οὐμᾶται! ἐκαθόμαστε
 ἓν ἄσφα ἀντίμα
 Ἐκλαιεῖς, καὶ σὺσφύγγιζα
 περιφρόντις τὸ κλάμμα.

Σ' ἐρώτουν καὶ μὸλεγεῖς.
 ε ἄ! μὴ μ' ἀλησμονήσης.
 Κι ἐστὲναζεις, καὶ ἐκλαιεῖς,
 καὶ ἐκλαια ἐπίτης.

Πλὴν ὄλα τ' ἀλησμονήτης! . . .
 καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμα,
 Πίστιν μου ὄρκιζότουε
 τὸ ἀπατηλό σου στόμα.

Καὶ χθὲς τὸ βράδυ μὸλεγεῖς,
 εἰς τὸ ἀχνὸ φεγγάρι,
 Ὅτι προκρίνεις θάνατο
 πᾶρ' ἄλλος νὰ σὲ πέρη.

Τὸς ὄρκους ἐσυτρώφευε;
 μὲ δάκρυ πικραμένο,
 Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ἦτανε
 φαρμάκι δολωμένο!

Ἀπατηλὰ τὰ λόγια σου,
 οἱ ὄρκοι — οἱ στεναγμοὶ σου,
 Ἀπατηλὲς ἡ λύπες σου,
 ἀπατηλοὶ οἱ καῦμοί σου.

Σήμερα ἐλησμονήσης
 καὶ ὄρκους καὶ ὑποσχέσεις . . .
 Δὲν τὸλπιζα ἔτσι γλήγορα
 ἔς ἄλλου ἀγκαλιὰ νὰ πύσης!!!

ΣΗΜ. ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

La donna è mobile
 ἂν τ' ἀνεμοῦρι,
 Τρίβει τὴ μούρη
 κάθε λολλοῦ.

E sempre misero,
 ποῦ τὴν λατρεῖει
 Κι' ἔπου γυρεύει
 πίστι παντοῦ.

Se vedi un asino,
 φτερὰ νὰ κάμη,
 Ψιλὰ νὰ δράμη
 στὸν Οὐρανό,

Allor soltanto,
 κόρης τὸ δάκρυ
 Θάνε ὡς τὴν ἀκρη
 ἀληθεινὸ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΑΔΗΝΙΑ ».

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΔΗΝΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΛΕΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.41.Φ1.0018